

Ben Tseddeq

*Verschenen in de serie
De Getrouwen van Ro`eh*

- 1. Ben Tseddeq*
- 2. Bij de Sawags*

Ben Tseddeq

De Getrouwen van Ro`eh
(Deel 1)

Henk van de Weg

Schrijver: Henk van de Weg

Coverontwerp: Henk van de Weg, met gebruik van beelden van SinnesReich (textuur) en Analogicus (foto diamant) van Pixabay

Tekening plattegronden: Richard van de Weg

ISBN: 9789403602653

© Henk van de Weg

Eerder uitgegeven bij Paris Books (2016)

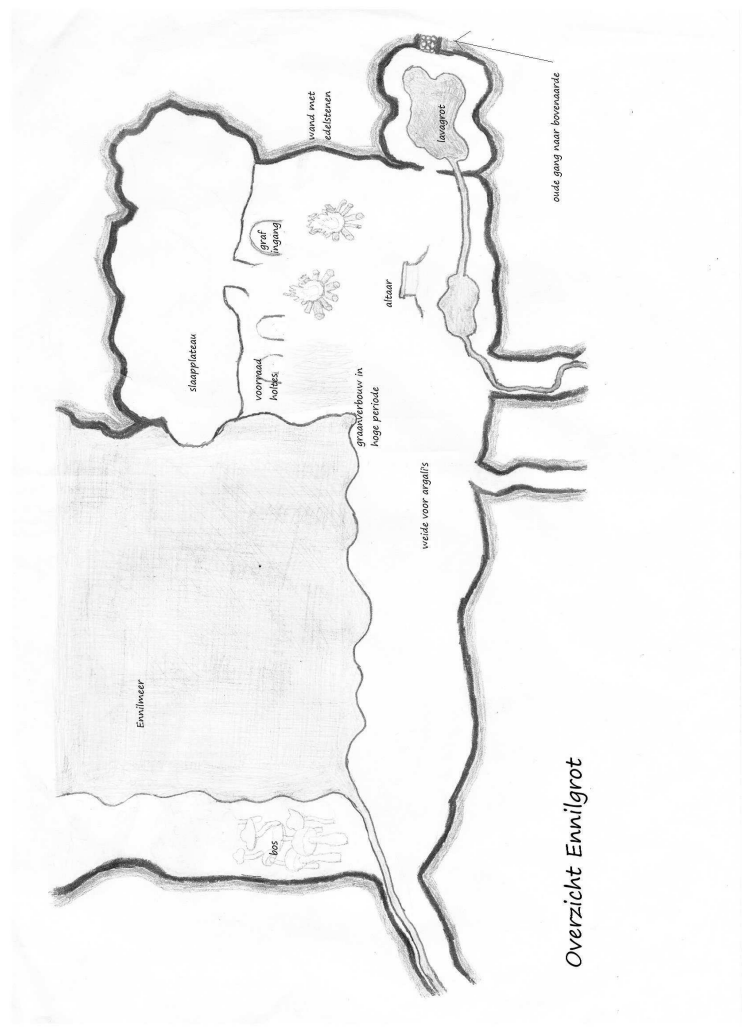
Voor deze nieuwe uitgave zijn een paar kleine verbeteringen in de tekst aangebracht.

www.degetrouwenvanroeh.nl

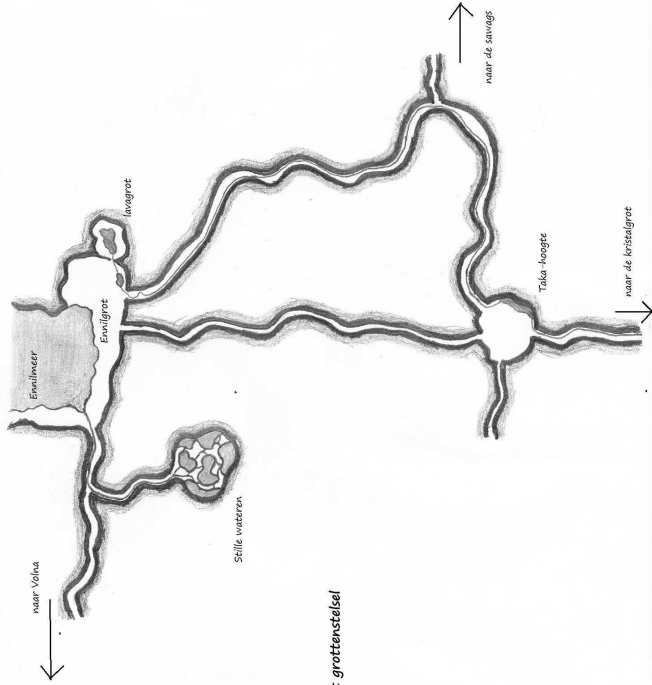
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze, zonder toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave:

Hoofdstuk 1: Verlies op de Taka-hoogte	8
Hoofdstuk 2: De Chokmah	24
Hoofdstuk 3: Qwin	40
Hoofdstuk 4: Iemand of niemand	55
Hoofdstuk 5: Terug	70
Hoofdstuk 6: In het donker	89
Hoofdstuk 7: In veiligheid?	101
Hoofdstuk 8: Een afscheid zonder afscheid	118
Hoofdstuk 9: De woorden van Falana	133
Hoofdstuk 10: De doorbraak	149
Hoofdstuk 11: Het grote verlies	165
Hoofdstuk 12: Bij het lavameer	178
Hoofdstuk 13: Verklaringen van Geweyi	194
Hoofdstuk 14: Het pad naar Bovenaarde	207
Hoofdstuk 15: De strijd om Geweyi	222
Hoofdstuk 16: Een verrassing van Tern	238
Hoofdstuk 17: De beslissing	254

Overzicht Enniglot

Overzicht grottenstelsel

Hoofdstuk 1

Verlies op de Taka-hoogte

Voor de zoveelste keer haalde hij de diamant tevoorschijn. Hij draaide het om en om in zijn hand. Het licht van de lavastroom liet de edelsteen fonkelen. Het gaf een warme glans in deze verder zo donkere rotsgangen. Akni hief zijn kostbare bezit omhoog en lachte van puur geluk. Zijn eigen ogen zouden wel net zo schitteren als dit juweel, vermoedde hij. Even dacht hij terug aan de kristalgrot waar hij net uit vertrokken was. Eén van de mooiste grotten van Onderaarde, met zijn vele kristallen die het zwakke licht van de lava in allerlei kleuren weerkaatsten. Maar al die kleuren wogen niet op tegen deze edelsteen die hij nu in zijn handen had. Deze diamant, nauwelijks groter dan zijn handpalm, zou zijn leven veranderen. Alles waar hij zo lang naar had uitgezien, zou werkelijkheid worden. In gedachten zag hij de wijzen al knikken en instemmend mompelen. Geweyi zou zijn hand op hem leggen en hem de zegen van Ro`eh geven. Zijn vader zou dankbaar toekijken, zijn moeder ontroerd de tranen wegvegen. Het einde van zijn kindertijd was nabij. Hij streek over zijn kin en voelde de eerste haren die doorkwamen. Nog een paar hoge tijden en hij zou echt een baard hebben. Hij zou meetellen in de gemeenschap, een volwaardige Tseddeg zijn.

Hij stopte de diamant weer weg in zijn tas van argalihuid. Duizend keer zijn nieuwe aanwinst bekijken bracht hem niet bij de gemeenschap. Doorlopen.

Het was nog een eind naar de Taka-hoogte. Bij de Taka-hoogte zou hij de lavastroom moeten verlaten. Die volgde een enorme omweg naar de gemeenschap.

Lava was de gift van Ro`eh geweest toen de Getrouwen, de Tseddeqs, moesten wegvluchten voor de mensen van Bovenarde. Ro`eh zelf had de grot achter hen gesloten en in het duister van Onderarde had hij op veel plaatsen de lava tevoorschijn laten komen om licht te geven. Er waren sindsdien al zo veel hoge tijden voorbijgegaan dat alle Getrouwen van die eerste tijd allang gestorven waren. Maar de verhalen werden nog altijd doorverteld.

Hij klauterde tussen de stenen door. De oneffen grond lag bezaaid met stukken steen die in de loop van de tijd van de wanden waren afgebrokkeld. De gang werd soms zo smal dat hij moest uitkijken om niet in de lava te stappen. Raar toch, dat iets wat zo veel nut had tegelijkertijd zo gevaarlijk kon zijn.

Ineens bleef hij staan. Hij had het gevoel dat er iets niet klopte.

Hij tuurde door het duister, maar de vele bochten en rotsblokken maakten het onmogelijk om ver vooruit te kijken. Het zou makkelijker zijn geweest als Ro`eh overal kristallen in de wanden had gezet, bedacht hij. De gang lag voor hem, zoals hij die zo vaak had gezien. En toch was er iets wat anders was. Of was het

verbeelding? Speelde de lange eenzaamheid hem parten? Was hij te vermoed van zijn eerste reis alleen?

Hij schudde zijn hoofd. Het had geen zin om hier te blijven en te gaan piekeren. Hij moest door. De gemeenschap wachtte op hem. Toch wenste hij dat het minder donker was.

Wacht eens, hij kon de diamant gebruiken. Wat stom dat hij daar niet eerder aan had gedacht.

Hij greep in zijn tas. Zijn hand stootte tegen het gimbot, dat hij had gebruikt voor het uitgraven van de diamant. Scherp gemaakt door Jhalueb was het een van de beste werktuigen die de Getrouwen hadden. Toch was dat niet wat hij nu nodig had. Zijn hand zocht verder in de tas, tussen de laatste resten eten, totdat hij de diamant te pakken had. Hij haalde zijn pas verworven bezitting tevoorschijn en stak het zover mogelijk vooruit. Het lavaschijnsel liet de steen glinsteren en dat versterkte het weinige licht in de gang.

Voorzichtig liep hij door, de edelsteen stevig vastgeklemd. Onder geen enkele voorwaarde mocht hij de steen verliezen.

Plotseling doemde er een gedaante voor hem op. Hij schrok. In een reflex drukte hij de kostbare diamant beschermend tegen zijn borst. Hij voelde de kou van de steen door zijn kled heen.

“Akni! Ben jij dat?” zei de gestalte voor hem.

Hij liet de steen zakken. “Rysomh! Wat doet u hier?”

Rysomh was een goede vriend van zijn vader, ongeveer veertig hoge tijden oud. Bovendien was hij één van de hoofden die de wijzen ondersteunden in het

leiden van de gemeenschap. Sommigen zeiden dat hij waarschijnlijk de volgende zou zijn die tot wijze gekozen zou worden. Maar hij was ook de vader van Dalom, een reden waarom Akni hem normaal gesproken liever op afstand hield. Toch was hij blij dat er iemand bij hem was in deze beklemmende duisternis, zelfs al was het Rysomh.

Rysomh glimlachte zwak. "Ik ben je gevolgd om je in de gaten te houden."

"In de gaten te houden? Waarom?"

Rysomh glimlachte opnieuw. "We laten de jongens die de opdracht van Ben Tseddeq doen nooit alleen. Er gaat altijd iemand mee die kan ingrijpen als een jongere in problemen komt."

Akni beet op zijn lip. Als hij, Akni, in problemen kwam, bedoelde Rysomh natuurlijk. Dat zouden ze bij Dalom nooit gedaan hebben.

"Ik mag me alleen laten zien als er gevaar dreigt", legde Rysomh uit. "Want de taak moeten jullie wel in je eentje uitvoeren."

"Maar waarom laat u zich nu dan zien?"

Rysomh keek hem doordringend aan. "Akni, weet je wat dit is?"

Nu zag Akni pas dat Rysomh iets in zijn handen had. Het was grijswit en de vorm was duidelijk herkenbaar.

"Dat lijkt wel een stuk van de vleugel van de guhlovogel", merkte hij op. Hij keek nog eens beter. Op verschillende plekken waren de pennen van de grijswitte veren gescheurd of geknakt. Het bloed droop nog een beetje onder het vel vandaan. Een paar botjes die ooit aan het lijf van de vogel vastzaten, staken er nu

uit. “Het lijkt wel of het van de vogel is afgescheurd of gerukt.”

“Inderdaad”, beaamde zijn metgezel. “En waardoor is dit van de vogel afgerukt?”

De jongen aarzelde. “Dit lijkt me niet het werk van een uil. Maar dat is het enige dier dat guhlovogels eet.”

“Precies, Akni. En is het je al opgevallen dat er geen vleermuizen rondvliegen in de gangen?”

Dat was het! Dat was wat hij gemist had in de gangen! Vogels vlogen hier heel weinig - het was al opvallend dat de guhlovogel hier was -, maar vleermuizen zaten er normaal gesproken genoeg.

“Maar waar zijn ze dan?” riep hij uit. Terwijl hij het vroeg, besepte hij al dat zijn metgezel het antwoord niet wist.

Rysomh keek peinzend de gang in. “Dat vraag ik me ook af.”

Akni dacht aan de heenreis. “Toen ik op pad ging, vlogen ze hier nog wel”, herinnerde hij zich.

Rysomh knikte. “Iets heeft de vleermuizen weggejaagd.”

“Of iemand”, opperde Akni.

Rysomh knikte. “Of iemand”, herhaalde hij.

Akni bekeek de afgescheurde vleugel nog een keer. Het bloed dat eraan zat, gaf hem een misselijk gevoel.

“Wat doen we nu?” Hij hoorde zijn eigen stem trillen.

Rysomh staarde nadenkend naar het voorwerp in zijn handen. Toen wierp hij met een resoluut gebaar de vleugel van zich af.

“Wij komen vanuit de kristalgrot, dus daar zit de dader niet. Hij moet verderop zitten”, zei hij, half tegen Akni, half tegen zichzelf.

Verderop. Waar zij nog langs moesten. Akni voelde een rilling langs zijn lichaam gaan.

Het was alsof Rysomh zijn gedachten raadde. “We hebben geen keus, Akni. We moeten terug. Bovendien kan het wezen, wat het dan ook is, zo weer deze kant opkomen.”

De volwassene kwam in beweging. Hij zette er een stevige pas in. Akni had moeite om hem bij te houden.

“Rysomh?” vroeg hij na een poosje. “Zou dit wezen ook mensen aanvallen?”

Een paar tellen bleef zijn metgezel zwijgend doorlopen. “Ik heb geen idee”, antwoordde hij toen.

Na een tijd naderden ze de grote ruimte van de Taka-hoogte. Hier kwamen verschillende gangen bij elkaar. Het was een ruime plek, waar de gewelven heel hoog waren. In het midden was een heuvel van zand. Dat was opvallend, want dat was in de rest van Onderaarde bijna alleen bij de meren te vinden.

Akni dacht aan de verhalen over Taka. Ooit, lang geleden, was er een strijd geweest met de koalhu. De koalhu hadden de gemeenschap bedreigd. Maar Taka was hen tegemoet gegaan met een aantal andere Getrouwen en zij hadden de beesten de weg versperd. Na hevige gevechten waren de meeste mannen gevluht voor de scherpe tanden en klauwen van de koalhu. Alleen Taka had standgehouden tegen de beesten.

Midden op de heuvel, met als enige wapen een puntige vuiststeen.

De gevluchte mannen hadden een hoop lawaai achter zich gehoord, hadden elkaar aangekeken en hadden toen beseft dat ze Taka niet alleen konden laten. Ze keerden terug naar de hoogte.

Vlak voordat ze daar aankwamen, verstomde het lawaai. Toen ze voorzichtig verdergingen, zagen ze Taka in zijn eentje op de heuvel staan, bloedend uit vele wonden. Om hem heen lagen een stuk of tien dode koalhu.

“Ze zijn weg”, was het enige wat Taka had gezegd. Verder had hij nooit meer een woord over zijn eenzame strijd gesproken. Sinds die tijd had de heuvel de naam Taka-hoogte gekregen. Wat daarvoor de naam was geweest, wist niemand meer te vertellen.

De koalhu werden nooit meer gezien.

Akni had het verhaal van Taka heel vaak horen vertellen bij de vuren, maar nu er misschien een gevaarlijk wezen in de buurt was, maakte het oude verhaal ineens een heel andere indruk op hem. Hij had er nog nooit bij stilgestaan dat hij misschien zelf eens zou moeten vechten voor zijn leven. Vechten, dat had hij nog nooit gedaan. Net zomin als de anderen van de huidige generatie Getrouwen. Maar van heel de gemeenschap was hij degene die daar het slechtst toe in staat was.

“Niets te zien”, zei Rysomh terwijl hij alle kanten opkeek.

Toch keek Akni nog een keer extra rond voordat hij de ruimte van de Taka-hoogte binnenging.

De lavastroom ging de rechtergang in, die ook het grootst was. De andere gangen waren pikdonker. Een dier of mens kon zich daar makkelijk verbergen. De lavastroom zelf was op sommige delen in deze grot erg breed.

“Wat doen we?” vroeg hij aan zijn oudere metgezel.

“Rondkijken”, was het antwoord. “Misschien vinden we een spoor dat hier iets geweest is. En wat nog belangrijker is: waar dat spoor heengaat. Dan weten we of we het wezen straks nog voor ons hebben of dat het in een andere gang verdwenen is.”

Het liefst was Akni doorgerend naar het Ennilmeer. Ineens voelde hij zich nog helemaal niet klaar om volwassen te zijn. Met moeite bedwong hij zichzelf en volgde het voorbeeld van Rysomh die zich al over de grond had gebogen.

Ze zochten alles af, maar er was niets anders te zien dan de rotsgrond en losliggende stenen. Zelfs op het zand op de heuvel was geen spoor te ontdekken. Enkele stenen waren plat en klein, prima geschikt om weg te slingeren. Dat was een spel dat hij als kind vaak had gespeeld. Je slingerde een platte steen vanaf je zij en je moest dan proberen een vrucht of een heel grote steen te raken.

Hij stond er verder niet bij stil, er waren op dit moment andere zaken om mee bezig te zijn.

Rysomh schudde het hoofd. “Het heeft geen zin om te zoeken.”

Hij plukte een beetje aan zijn baard, een gewoonte die Akni wel van hem kende.

Plotseling zag hij iets achter zijn metgezel bewegen. “Rysomh, kijk uit!”

Met een ruk draaide Rysomh zich om. Uit het duister van één van de gangen kwam een soort slang tevoorschijn die zich om Rysomhs heen draaide. Rysomh deed een woeste greep en trok aan het ding. Deze liet los, waardoor Rysomh achteruit kon springen.

“Terug!” schreeuwde hij tegen Akni. “Naar de heuvel!”

Een tweede slang - was het wel een slang? - kwam uit de gang en zwiepte door de lucht. Hij miste Rysomh maar net.

Een wilde paniek overviel Akni en hij wilde een andere gang invluchten, maar Rysomhs stem riep hem terug.

“Akni, naar de heuvel! Misschien zijn er nog meer in de andere gangen!”

Een koude rilling gleed over Akni's rug, maar hij wist dat zijn helper gelijk had. Hij dwong zichzelf om snel naar de heuvel te gaan.

Even hingen de slangen roerloos in de lucht. Een kort moment kreeg Akni de kans om ze iets beter te bekijken. Voelsprietten. Het moesten voelsprietten of tentakels zijn van één of ander beest.

Hij beefde.

Even keek Rysomh naar hem. “Ik weet wat je denkt, Akni. Maar je moet vechten”, zei hij op vastberaden toon. “Pak je vuiststeen.”

Zelf greep Rysomh de zijne uit de tas. De tas liet hij op de grond liggen.

“Ik heb geen vuiststeen”, piepte Akni.

“Je hebt toch ergens mee gegraven naar de diamant?”
Natuurlijk! flitste het door Akni heen. Het gimbot!

Hij greep het werktuig uit zijn tas. Dat was minstens net zo scherp als een vuiststeen. Maar hij twijfelde of het gimbot hem kon beschermen tegen het wezen dat daar in de gang verscholen zat.

Een dreigend getik weerklonk uit de gang waar de tentakels vandaan kwamen. Het geluid weergalmdo door de hoge ruimte.

Toen kwam een gedaante te voorschijn. Maar wat voor één!

Het wezen was niet veel hoger dan een mens, maar wel veel breder en langer. De twee slangen bleken inderdaad een soort voelsprietten. Ze staken elk een andere kant op en hun uiteinden krulden naar binnen alsof ze de beide mensen van twee kanten wilden omsingelen. Zijn poten leken op die van een reusachtige spin. Twee zwarte ogen zonder pupillen waren gericht naar de top van de heuvel. Kaken, naast elkaar in plaats van boven elkaar, sloegen een paar keer dreigend dicht.

Onder het grote gewelf richtte het dier zich helemaal op. Steunend op zijn achterste poten en zijn staart kwamen de voorste vier poten naar voren. Hij stak zeker twee koppen boven hen uit.

Het laatste restje moed ontglipte Akni. Wat hadden ze voor kans tegen zo'n gigantisch beest?

Even stond het monster roerloos. Het leek wel alsof hij wilde inschatten hoe hij het tweetal het beste kon aanvallen.

Ineens zwiepte een voelspriet vanaf de zijkant naar hen toe. Het slingerde zich om Akni's been. Hij gilde het uit. De tentakel trok hem omver en het zand schuurde langs zijn wangen.

Met een woeste schreeuw sprong Rysomh naar voren. Hij hakte op de voelspriet in, maar de vuiststeen ketste af op de harde schubben van het beest.

“Vechten!” brulde Rysomh hem toe.

Akni sloeg wild met zijn gimbot in het rond. De punt van zijn wapen raakte de spriet tussen twee schubben. De spriet liet los. Direct viel het beest opnieuw aan. Zijn voorste poten, een soort krabbenscharen zag hij ineens, probeerden hem te grijpen.

Hij sprong naar voren, maar de staart van het beest zwaaide naar voren en smet hem terug. Hij rolde over de Taka-heuvel naar de andere kant.

Hijgend stond hij op en zag dat hij buiten bereik van de poten was.

Zijn rust was van korte duur. Voor zijn ogen werd Rysomh door een voelspriet omhoog gehesen en richting de klappende kaken gebracht.

“Ro`eh, help ons!” schreeuwde hij wanhopig uit.

Ineens zag hij de platte stenen weer liggen. Hij greep er één.

Geen tijd om rustig de afstand in te schatten. Rysomh redden!

Hij slingerde de steen door de lucht. Met een droge klap kwam deze op één van de kaken terecht.

Het beest schrok. Even werd zijn aandacht afgeleid van de arme man die in zijn lange tentakel heen en weer zwaaide.

Akni wierp snel een tweede steen. Het raakte het monster in het oog.

Het beest schudde met zijn kop en liet Rysomh los.

De man landde met een klap op de grond. Hij slaakte een kreet van pijn, maar probeerde meteen overeind te komen.

Nog een keer slingerde Akni een steen. Dit keer ketste het af op de schubben.

Woest keek het wezen Akni met zijn enorme ogen aan en kwam op hem af. Zijn lange voelsprietten suisden door de lucht. Akni sloeg er naar met zijn gimbot. Hij hoorde het gimbot knappen. Tot zijn verbazing zag hij dat de voelspriet dwars doormidden was geslagen.

“Goed zo, Akni!” De stem van Rysomh drong nauwelijks tot hem door.

“Mijn gimbot is gebroken!” schreeuwde hij vertwijfeld terug.

De tweede voelspriet slingerde zich om zijn middel, tilde hem omhoog en smeed hem bijna tegen de gewelven. Met het restant van zijn gimbot, die hij zowaar nog vasthad, probeerde hij tevergeefs de spriet te raken.

“Hou vol!” hoorde hij Rysomh ver onder hem.

Ongetwijfeld zou zijn metgezel wel aanvallen, maar hij had geen tijd om daarop te letten.

“Ro`eh, help ons!” riep hij nog een keer.

Ineens had hij zijn tas te pakken. Als door een wonder hing dat ding nog altijd om zijn schouder.

Juist op dat moment slingerde het gedrocht hem richting zijn kaken. Akni trapte wild om zich heen en raakte een kaak. Daardoor draaide hij net genoeg weg om niet tussen de klappende delen terecht te komen.

Hij kwam tegen het ongeschonden oog aan. Zonder na te denken sloeg hij ernaar met zijn tas. De tas scheurde en de laatste etensresten vielen naar beneden. Een blauwachtig vocht spoot uit het oog van de grote kreeft.

Het monster schudde zijn kop en liet hem vallen. Akni sprong weg. Toen zag hij iets glinsteren in het oog van het dier. Zijn adem stokte. Zijn kostbare diamant! Maar hij had geen tijd om daar nu verder over na te denken. Uit de greep van het beest blijven, dat was het belangrijkste.

Eigenlijk verwachtte hij een woedende kreet van het monster na diens verwonding, maar dat kwam niet. Het dier had heel de tijd nog geen geluid gegeven. De stilte van hun aanvaller maakte het gevecht nog vreemder dan het al was.

Rysomh viel nu van de zijkant aan. Het gedrocht keerde zich naar zijn tweede tegenstander en zijn krabachtige poten deden een greep naar Rysomh. Ze misten hem volkomen.

“Hij is blind! Hij ziet ons niet meer!” Er klonk triomf in de stem van Rysomh.

Het dier draaide verdwaasd rond.

Ongemerkt kwam het dichterbij de lava. Zijn staart raakte de gloeiend hete stroom. Van schrik zwaaide hij zijn achterdeel omhoog. Lavastenen vlogen roodgloeiend door de duisternis van de grot.

Enkele stenen raakten het beest op zijn rug. Totaal verward tolde het dier rond. Op de rand van de lavastroom, precies waar de stroom het breedst was, zakte hij plotseling door zijn poten en viel middenin het vloeibare gesteente.

Akni stond verbijsterd toe te kijken. Rysomh liep naar de lavarand.

Het dier probeerde tegen de rand omhoog te klimmen. Rysomh sloeg met zijn vuiststeen toe, maar zonder resultaat. Het beest trok zichzelf op uit de lavastroom. Met veel moeite kwam het nog even overeind. Toen stortte het weer neer. Voorgoed. De lava had hem overwonnen.

Ze hijgden allebei nog na van het gevecht. Akni's hart bonkte als nooit tevoren. Het zweet liep bij Rysomh langs alle kanten van het lichaam.

Akni durfde nauwelijks dichterbij het beest te komen. Het leek hem alsof de kaken van het monster hem alsnog wilden grijpen. Het duurde even voordat de grote brandplekken op het lijf van het beest hem ervan overtuigden dat het gevaar echt voorbij was. Eén poot van het dier hing nog in lava, als een teken dat het dier niet aan de macht van het gloeiende gesteente had kunnen ontsnappen. Er druppelde nog steeds wat blauwachtig vocht langs het lijf op de grond. Precies zoals je bij een kreeft zou verwachten: geen rood, maar een blauwachtig soort bloed.

Nu Akni het wat rustiger kon bekijken, werd de omvang van het dier pas goed zichtbaar. "Onvoorstelbaar, wat een beest!" riep hij uit.

“Al even onvoorstelbaar dat wij zo’n gevecht overleven”, mompelde zijn metgezel. “Ik zag mezelf al net zo in stukken gescheurd als de guhlovogel.”

“Zou het zo’n zelfde dier zijn als waar Taka tegen gevochten heeft?” vroeg Akni.

“Een koalhu bedoel je?” Rysomh schudde zijn hoofd. “Nee, die had een vacht en klauwen. Dit beest heeft de vorm van een kreeft, een mornakreeft.”

“Maar de schubben en de kop passen daar niet bij”, merkte Akni op.

Het gemeenschapshoofd haalde de schouders op. “We zoeken later wel uit wat het is. Een veel belangrijkere vraag is of dit dier alleen is.”

Akni schrok. Daar had hij sinds het begin van het gevecht niet meer aan gedacht.

“Laten we verdergaan”, zei hij. Een nieuw gevecht was het laatste wat hij wilde.

“Ja”, stemde Rysomh in. “De anderen moeten gewaarschuwd worden. Misschien dat Geweyi of Kolp meer weten.”

Ineens schoot Akni iets anders te binnen. De diamant! Als hij die niet mee terugbracht, was zijn taak niet voltooid. Hij keek naar het oog van het monster. De steen zat er niet meer in! Verward keek hij om zich heen.

“Wat zoek je?” vroeg Rysomh.

“Mijn diamant. Het kwam in het oog van het monster terecht toen ik met mijn tas sloeg. Maar daar is het niet meer. Ik moet hem hebben.”

Rysomh aarzelde. “Even dan”, zei hij toen.

Ze keken allebei in het rond, maar zagen niets.

“We moeten gaan”, zei Rysomh.

“Maar de diamant...”

Rysomh greep hem bij zijn schouder. Akni zag bloed op zijn hand zitten.

“Luister, Akni, onze veiligheid is belangrijker dan de diamant. We mogen Ro`eh dankbaar zijn dat we dit overleefd hebben. Bovendien weet ik dat jij de diamant echt gevonden hebt. Ik zeg het wel. Het komt goed.”

Akni beet op zijn lip. Rysomh had gelijk. De pijn die hij nog voelde van de harde val benadrukte hoe gevaarlijk het was om te blijven. Bovendien merkte hij dat zijn begeleider een beetje hinkte. Die kon een nieuw gevecht niet meer aan.

Hij boog zijn hoofd. “Welke weg nemen we, Rysomh?”

“De korte”, besliste hij. “Ik wil zo snel mogelijk terug. De weg langs de lava is te lang.”

Hij pakte zijn lavasteen uit zijn tas. Het was maar goed dat het gemeenschapshoofd dat aan de kant had gelegd voordat het gevecht begon. Akni’s tas was helemaal kapot, maar hij had hem toch niet meer nodig: zijn gimbot was stuk en de diamant was weg. De laatste resten voedsel waren niet zo belangrijk. Ze waren in korte tijd toch terug bij de gemeenschap.

Rysomh dompelde de steen voorzichtig in de lavastroom zodat iets van de hete stroom in de uitholling van de steen vloeide. Het zou hen wat licht geven in de donkere gang.

Zo gingen ze op pad. Maar de gedachten van Akni gingen steeds terug naar de diamant die nog ergens bij de Taka-hoogte moest liggen.

Hoofdstuk 2

De Chokmah

Akni was dankbaar toen ze de gang uitstapten bij het Ennilmeer. Eindelijk weer volop licht.

Hij bleef stilstaan en zoog het als het ware in zich op. De verhalen zeiden dat de zon in Bovenarde nog wel duizend keer sterker scheen dan de kristallenfonkeling bij de meren van Onderarde. Akni had zich vaak afgevraagd hoe het licht daar zou zijn - als de zon echt bestond, tenminste -, maar op dit moment genoot hij alleen maar van het licht dat hem verwarmde. Het was alsof de donkere momenten van de afgelopen gebeurtenissen even naar de achtergrond werden gedrongen.

Rysomh had daar weinig oog voor.

“Zo te zien is het monster hier nog niet geweest,” zei hij, terwijl hij het meer en de oevers overzag.

Zijn woorden riepen Akni terug naar de werkelijkheid. Hij bekeek de omgeving ook. De gang liep uit op klein soort plateau dat hoger lag dan de rest van de enorme grot. Vanaf het plateau liep een smal pad naar de weidegrond waar een paar herders de argali's lieten grazen. Recht voor hen lag het meer, vredig als altijd. Het meer was zo groot dat je de overkant niet kon zien. De stand van het water toonde dat het eb was. Aan de oevers stonden een aantal mannen te vissen. Het moest dus eerste eb zijn. Iedereen zou straks teruggaan

naar de vuren, als het tweede getijde begon, het getijde van rust en slaap. Rechts waren een tiental mannen en vrouwen bezig bij het graan, dat geplant werd voordat de hoge tijd kwam en dat gedeelte onder water zou zetten. Ook die mensen zouden zo wel stoppen met werken. Nog meer naar rechts was het gedeelte waar de voorraadgrotten en het slaapplateau waren, maar dit gedeelte was vanaf dit punt niet zichtbaar. Alleen de gloed van de vuren was te zien. De grot was zo hoog dat er wel vijftig mannen boven elkaar konden staan. Er scheerde een vogel langs de bovenkant. Een uil, meende Akni, maar door de afstand was het niet goed te zien. De vogel ging richting het bos dat links van het meer oprees.

Alles straalde vrede en rust uit.

Dat hadden ze ook wel verwacht. Op het laatste deel van hun tocht door de donkere gang hadden ze alweer een aantal vleermuizen gezien. Daaruit maakten ze op dat het monsterbeest nog niet in deze gang geweest was en dus vermoedelijk ook nog niet bij de gemeenschap.

Akni streek met zijn hand door zijn haar. Hun verhaal zou de rust danig verstoren.

Zonder verder iets te zeggen daalde Rysomh langs het pad af. Akni volgde hem. Hij hoorde zijn metgezel af en toe kreunen. Die had duidelijk meer last van zijn verwondingen dan hij wilde toegeven.

Onderaan de helling ontmoetten ze de herders. Die keken stomverbaasd naar het tweetal.

Akni bekeek zichzelf en zag nu pas hoe hij eruitzag. Zijn kleed bevatte een aantal forse scheuren. Op een

aantal plekken waren de argaliharen eraf geschuurd en de wonden en bloedvlekken gaven hem een aanzien alsof hij zich een aantal keren van een rotshelling naar beneden had laten glijden.

“Wat is er met jullie gebeurd?” zei de oudste van de herders.

“Dat leg ik later wel uit, Evel”, antwoordde Rysomh. “We moeten meteen de wijzen spreken. Zijn ze allemaal aanwezig?”

“Ik dacht het wel”, zei Evel, terwijl hij zich op zijn hoofd krabde. Hij kon zijn ogen niet van de haveloze verschijningen afhouden. “Zo heb ik nog nooit iemand van zijn Ben Tseddeq zien terugkomen. Mislukt?”

“Het lijkt er wel op”, lachte een andere herder.

Akni knarsetandde. Zijn vuist balde zich, maar met een waarschuwend blik hield Rysomh hem tegen.

Rysomh keerde zich naar de herder. “Vergis je niet. Akni heeft een edelsteen gevonden, maar er kwam een monster waarmee we moesten vechten.”

“Een monster?” De herders trokken zulke rare gezichten dat Akni onder normale omstandigheden zeker in lachen was uitgebarsten.

“Een monster, ja”, beaamde Rysomh.

Evel keek van Akni naar Rysomh en weer naar de opening van de rotsgang. Een paar andere herders staarden hen aan alsof de beide reizigers compleet gek geworden waren.

“Een monster dat lijkt op een enorm groot insect of kreeft”, zei Rysomh. “Let op de ingang, misschien kan er nog één komen. Kom Akni, we moeten door naar de wijzen.”

Akni knikte alleen maar en beiden liepen zo snel als hun verwondingen toelieten verder naar de vuren.

“Wat een stom excuus”, hoorden ze achter hen iemand mompelen. “Het lag voor de hand dat die vent het niet zou redden.”

Akni voelde zich rood worden. Hij draaide zich om en wilde zich op de spreker werpen, Rysomh kon hem nog maar net vastgrijpen.

“Laat me los”, zei Akni grimmig.

“Nee, laat hen maar met rust. We moeten eerst naar de wijzen toe.”

Akni gromde wat, maar liet zijn vuist zakken.

Ze liepen verder naar de vuren.

“Laten we hopen dat de herders in ieder geval uitkijken”, zei Akni.

“We kunnen beter hopen dat er geen gedrocht opduikt”, was het antwoord van Rysomh.

Bij de vuren werd hun komst snel opgemerkt. Verscheidene mensen stonden op.

“Akni!” riep een vrouw luid en rende naar hen toe.

Akni herkende haar uit duizenden en begon ook te rennen. “Moeder!”

Ze vielen elkaar om de hals.

“Ik heb je gemist”, zei zijn moeder en kustte hem. Toen keek ze naar Rysomh, die langzaam dichterbij kwam.

“Rysomh, heb je je laten zien?” Er klonk verbazing in haar stem.

“Ik moest wel, Lytilla”, zei hij.